

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/78/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214200645
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1214200645.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: R.. Y. W., I.. XX. XX. XXXX, Z. O., W. M. Č.. X, T. T., Č. L., B.. T.. Z. Č.. XX, proti žalovaným: X/ V.. Š. K., I.. XX. XX. XXXX, Z. E. U.. Č.. XX, Z., X/ V.. O. K., I.. XX. XX. XXXX, Z. H. U.. Č.. X, N., X/ V.. R. O., I.. XX. XX. XXXX, Z. F. U.. Č.. XX, G., o uloženie povinnosti ospravedlniť sa, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. októbra 2016, č. k. 52C/9/2014 - 415, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaným 1/, 2/, 3/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/, 3/ ospravedlniť sa mu z titulu nezákonného postupu a zneužitia svojich funkcií, žalovanému 2/ priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v celkom rozsahu, žalovaným 1/, 3/ voči žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal a návrh na prerušenie konania do doby rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti Rvp 1245 proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4 ECdo 300/2014, rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoE/136, 1374/2012 a rozhodnutiu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 02. 09. 2011, a zo dňa 23. 09. 2016 sp. zn. Er 3159/1997, zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 11, § 12 ods. 1, 3, § 13 ods. 1, 2, § 16 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, § 162 ods. 3, § 470 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne tým, že nakoľko sa všetky skutkové tvrdenia žalobcu týkajú rozhodovacej činnosti súdu, porušenia právomoci konajúcich sudcov a bývalého ministra spravodlivosti ako verejných činiteľov a zamestnancov súdu v súvislosti so zrušením exekučných titulov žalobcu, ako aj nečinnosti súdnych exekútorov, ktoré nesúvisia, a preto ich nemožno subsumovať pod zákonom vymedzený nárok (právo) na ochranu osobnosti definovaný v ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobcom uvádzané podstatné skutkové tvrdenia je v zmysle platného právneho stavu možné riešiť len v rámci trestného konania alebo disciplinárneho konania, nejde však o skutočnosti zakladajúce nárok na ochranu osobnosti, preto vykonanie dôkazov výsluchom žalobcom navrhovaných svedkov, ktorí mali preukázať, že žalovaní prekročili právomoci verejných činiteľov a žalovaný 1/ činil nátlak na rozhodovaciu činnosť súdov, nie je opodstatnené, právne dôvodné ani hospodárne, nakoľko nie je a nemôže byť spôsobilé preukázať porušenie osobnostných práv žalobcu, keďže skutkové tvrdenia vymedzené v žalobe nespádajú pod ochranu poskytovanú fyzickej osobe v rámci konania o ochranu osobnosti, keď trestné konanie vedené pod sp. zn. 1T/197/2004, ktoré je právoplatne skončené, sa žalovaným netýka. Poukázal na skutočnosť, že žalovaní konali v rámci výkonu svojich funkcií, t. j.

práva Ministerstva spravodlivosti SR ako orgánu dohľadu nad činnosťou súdnych exekútorov nariadiť kontrolu, ako aj práv a povinností sudcu rozhodnúť v jemu pridelenej veci, pričom v žiadnom trestnom ani disciplinárnom konaní nebolo preukázané prekročenie právomocí žalovaných ani nátlak na ich rozhodovaciu činnosť. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že návrh žalobcu zo dňa 24. 10. 2016 na prerušenie konania do doby rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti Rvp 12245 proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR vo veci pod sp. zn. 4 ECdo 28/2015, predtým 4 ECdo 300/2014, rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 16CoE 136, 137/2012 a rozhodnutiu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 02. 09. 2011, sp. zn. Er 3159/97, zamietol, nakoľko meritórne rozhodnutie v tomto konaní nebude závisieť od výsledku vyššie uvedených konaní. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného 2/ v konaní, ktorému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že v konaní úspešným žalovaným 2/, 3/ náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnili a zo spisu im žiadne trovy nevyplývajú.

2.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, neúplné, nepreskúmateľné, súd prvej inštancie nezistil riadne skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že skutkový stav zistil celkom neúplne a okrajovo, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozsudku chýba najzásadnejšia veta, že v K. veria, že minister K. exekúcie zastaví, inak zostane obec s holým zadkom, čím je rozsudok protiprávny, nakoľko ignoruje zrejmy K. S., pričom súd prvej inštancie význam tohto dôkazu pokrivil a prekrútil, keď rovnakým spôsobom pristúpil aj k hodnoteniu správy zo dňa 27. 03. 2008 a 04. 04. 2008. Poukázal na skutočnosť, že skutkový stav vymedzený súdom prvej inštancie je totálne neúplný, nakoľko chýba 90 % skutočností, ktoré žalovaní 1/ až 3/ spôsobili, ako aj 90 % návrhov na vykonanie dôkazov, pričom súd prvej inštancie neuviedol, prečo ich opomenul a ignoroval (otvorený list V. K. zo dňa 25. 02. 2013, 15. 05. 2014, otvorený list V. K. zo dňa 18. 03. 2011, otvorený list V. O. zo dňa 22. 06. 2013, spis Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15C/69/2005, 14C/61/2005, výsluch sudkyň Okresného súdu Bratislava I V. T. Z., V. S. G., spisy Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17Rob/1361/96, 18Rob/1357/96, spisy Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. Er/3196/97, Er/3159/97, 1T/197/2004, rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 24. 08. 2005, sp. zn. 1T/197/2004, článok v G.sk zo dňa 04. 04. 2008, tlačová správa hovorcovi ministra spravodlivosti W. V. zo dňa 27. 03. 2008, oznámenie ministra K., protokoly o kontrolách exekútora V. O. z apríla až mája 2008, výsluch žalovaných 1/ až 3/, W. V., W. W. J., R. V. T., V. Y. G., V. G., V. V. J., V. V. Š., W. E. N.G., V. V. G., V. F. E., V. W. O., V. F. N., V. R. Z., V. J., spis Krajského súdu Ostrava, sp. zn. 18Rob/1357/96, spis Exekučného úradu Vranov nad Topľou sp. zn. EX 1020/97), keď chýba aj zmienka o zaslanom súpise exekučných konaní, ktorými je zaťažovaný z dôvodu nezákonného excesívneho zneužitia moci a právomoci žalovanými 1/ až 3/ napriek tomu, že súpis bol súčasťou jeho skutkových tvrdení a žiadal súd prvej inštancie, aby si spisy vyžiadal a vykonal ich ako dôkaz, avšak súd prvej inštancie neuviedol, prečo tieto dôkazné prostriedky nezabezpečil a nevykonal. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/ ako minister neprekročil právomoc nariadením kontroly exekútora a žalovaní 2/ a 3/ neprekročili právomoc nad právo a povinnosť sudcu rozhodnúť v pridelenej veci s tým, že v žiadnom trestnom ani disciplinárnom konaní nebolo preukázané, prekročenie právomoci žalovanými ani ich rozhodovaciu činnosť, pričom súd prvej inštancie nevysvetlil, ako k tomuto záveru dospel, keď úplne neústavne odignoroval 90 % navrhnutých dôkazov a dovolil, aby sa žalovaní ani jedenkrát nemuseli dostaviť na súd napriek tomu, že ich výsluch navrhoval, čím mu flagrantným spôsobom odňal právo na nestranný a spravodlivý proces, nakoľko mal právo žalovaným klásť otázky, čím súd prvej inštancie vytvoril neprekonateľnú objektívnu prekážku objektívne zistiť skutkový stav a vopred si vec neústavne zjednodušil zamietnutím bez vykonania dôkazov, a zároveň vytkol prvoinštančnému súdu, že si nespĺnil ani povinnosti vyplývajúce z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 15. 01. 2009, č. k. II. ÚS 1/09 - 29, keď neuviedol, prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy, či povinnosti vyplývajúce z nálezu pod sp. zn. III. ÚS 60/04 - 70. Uviedol, že súd prvej inštancie si neuvedomil vecnú a časovú nadväznosť krokov žalovaných 1/ až 3/, ktorými v rokoch 2008 až 2013 vyhlásili zákulisnú vojnu obom exekučným titulom a exekúciám, keď si neuvedomil, že predmetom žaloby je nielen neoprávnenosť útoku žalovaného 1/ na exekútora O., ale najmä jeho výroky uverejnené v G.sk z 04. 04. 2008 a z verejného vyhlásenia ministra z 27. 03. 2008, ktoré sú dobovo verne zaznamenané a ktorými žalovaný 1/ ako minister začal ťažký útok exekutívnej moci do justície, prípustný možno tak v diktatúre, pomocou zákulisných manipulácií a pokynov ministra K. žalovaným 2/ a 3/, ktorí od neho dostali pokyn pretaviť „tento vstup výkonnej moci do justície“ na

likvidáciu - odstránenie obidvoch exekučných titulov a následné zastavenie exekúcie, čo K. „sľúbil“ vo vyhlásení z 27. 03. 2008 a v článku G.sk z 04. 04. 2008. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na skutočnosť, že pomocou machinácií v období rokov 2008 až 2013 a štartovacieho nátlaku ministra K. z roku 2008 sa žalovaným 2/ a 3/ podarilo obidve exekúcie zastaviť svojimi klamstvami a podvodmi s pomocou ďalších „poddajných“ sudcov napriek tomu, že obidva exekučné tituly aj naďalej existovali a stále existujú, pričom títo poddajní sudcovia sa v rokoch 2008 až 2009 báli hnevu ministra K., ktorý bol v rokoch 2009 až 2013 predsedom Najvyššieho súdu SR a predsedom Súdnej rady SR, teda postavy, ktorá v rokoch 2008 až 2013 ovládala 100 % justície a ktorá konala excesívne, mimo zákon a funkciu ministra a podpredsedu vlády SR, keď mu tieto politické funkcie umožnili zakryť excesívne postupy, ktorými pritlačil na žalovaných 2/ a 3/, aby vyfabrikovali „odstránenie exekučných titulov po 11 rokoch doslova za každú cenu“, pričom tieto obavy mal aj súd prvej inštancie, keďže umožnil žalovaným neprísť k súdu napriek tomu, že K. v roku 2014 uviedol, že žaloba je nepravdivá a nemá k veci čo uviesť. Vytkol súdu prvej inštancie, že napadnuté rozhodnutie nie je presvedčivé, nakoľko nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Uviedol, že pasívne legitimovanými subjektmi zodpovednými z pozície priamych alebo nepriamych (§ 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka) pôvodcov za neoprávnený zásah do osobnostných práv, môžu byť fyzické ako aj právnické osoby, vrátane štátu, keď priamym pôvodcom je ten, kto sa neoprávneného zásahu do osobnostných práv iného dopustí svojim konaním alebo opomenutím, za ktoré nesie vlastnú právnu zodpovednosť, pričom nepriamym pôvodcom zásahu je ten, kto za neoprávnený zásah do osobnostných práv iného zodpovedá na základe súdnu praxou konštantne prípustnej analogickej aplikácie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého škoda (analogicky nemajetková ujma) je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ak bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých k tejto činnosti použili, avšak tieto osoby za škodu takto spôsobenú nezodpovedajú. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 31. 05. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1293/2007, podľa ktorého, ak bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou (alebo inou fyzickou osobou) k realizácii činnosti tejto právnickej osoby (alebo inej fyzickej osoby), keď určujúcim je existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu činnosti tejto osoby, potom v týchto prípadoch občianskoprávna sankcia podľa § 13 Občianskeho zákonníka postihuje samotnú právnickú osobu (alebo inú fyzickú osobu) v zmysle analógie § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka s tým, že súd sa musí zaoberať splnením predpokladu tohto druhu zodpovednosti a to, že právnická osoba vedome použila takéto osoby a že osoba konala vedome, bola použitá za právnickú osobu v rámci poverením vymedzenej činnosti, pričom ak je na mieste záver, že činnosť použitej osoby sa nekonala v rámci poverením vymedzenej činnosti, ale sa jednalo o vybočenie (exces) z tohto rámca, teda konanie za iného z vlastnej iniciatívy a vo vlastnom záujme, postihuje občianskoprávna sankcia podľa § 13 Občianskeho zákonníka priamo túto osobu. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa svojej povinnosti vyhol a exces žalovaných vôbec neskúmal napriek tomu, že v posudzovanej veci je základom všetkých excesov vstup žalovaného 1/ do kauzy „podozrivých exekúcií K.“, ako ich sám označil vo svojom vyjadrení z 27. 03. 2008, ktorý tieto excesy zahájil a rozpútal, keď proti nemu svedčí aj skutočnosť, že je osobou znalou práva, dlhoročným sudcom s praxou viac ako 35 rokov, predsedom Najvyššieho súdu SR a Súdnej rady SR, ktorá musí mať vedomosť, že okrem mimoriadnych opravných prostriedkov (obnova konania, dovolanie), neexistuje iný zákonný prostriedok v právnom poriadku Slovenskej republiky, ktorým by bolo v roku 2008 možné po 11 rokoch anulovať - odstrániť právoplatný exekučný titul z roku 1997, na základe ktorého sa vedie exekúcia pod sp. zn. Ex 1020/97. Uviedol, že žalovaný 1/ presne vedel, že Krajský súd v Košiciach nemal a nemá právomoc prejednávať žalobu z 16. 02. 2007 na zrušenie exekučného titulu, ako to vyplýva napr. z notoricky známeho rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 3474/2009 a napriek tomu zvolil excesívny tlak na dosiahnutie svojich záujmov, pričom veľmi dobre z výrokovej vety rozsudku Okresného súdu Vranov na Topľou zo dňa 24. 08. 2005, sp. zn. 1T/197/04 vedel aj o existencii právoplatne vyriešenej prejudiciálnej otázky, komu a kedy bol exekučný titul doručený a kým bol prevzatý, ako aj vedel o povinnosti žalovaných 2/ a 3/ riadiť sa touto definitívne vyriešenou prejudiciálnou otázkou pri rozhodovaní o svojej procesnej povinnosti, teda vydať rozhodnutie o tom, či odpory žalovaného z 01. 03. 2007 a 20. 10. 2008 boli podané včas alebo oneskorene. Poukázal na skutočnosť, že exces žalovaného 1/ spočíva vo vedomej, účelovej a zákernej ignorácii a to na základe vyhodnotenia všetkých okolností konkrétneho prípadu, predovšetkým z hľadiska miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu činnosti, keď je na mieste záver, že činnosť žalovaného 1/ ako ministra spravodlivosti, sa už nevykonávala v rámci poverenia vlády k vymedzenej činnosti, ale šlo o vybočenie z tohto rámca, teda o konanie za iného z vlastnej iniciatívy a vo vlastnom záujme, preto občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka postihujú priamo žalovaného 1/ o to viac, že skryl pod plášť ministra spravodlivosti a pritlačil

k pokračovaniu excesu aj žalovaných 2/ a 3/, aby dokončili likvidáciou obidvoch exekučných titulov cestou neexistujúceho právneho prostriedku, pričom exces je o to väčší, že ho naštartoval žalovaný 1/ chránený v rokoch 2007 až 2008 titulom ministra a od roku 2009 predsedu Najvyššieho súdu SR a Súdnej rady SR. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že excesívny rozkaz žalovaného 1/ z marca, apríla 2008 potom splnil žalovaný 2/ svojím excesom za prítomnosti žalovaného 1/, keď dňa 14. 10. 2008 tajne vypočul svedka T.R., ktorý klamal, že exekučné tituly nikdy neprevzal a žalovaný 2/ dňa 15. 10. 2008 obidva 11 rokov právoplatné exekučné tituly - platobné rozkazy zaslal dlžníkovi - obci K., ktorý dňa 20. 10. 2008 podal oba odpory a žalovaní 2/ a 3/ tajne previedli obe veci do základného konania pod sp. zn. 3Cb/4/2008, 4Cb/1/2008 napriek tomu, že obe veci sú od 01. 08. 1997 právoplatné a vykonateľné. Poukázal na skutočnosť, že tento svojvoľný exces a útok exekutívy do justície je nielen neústavným a protiprávnym prekročením právomocí žalovaných, ale je aj hanbou zneužitej a korupciou povinného dlžníka zasiahnutej justície, ktorá sa plazí pred mocipánom ministrom spravodlivosti, ktorý potom všetko od roku 2009 dozoruje z Najvyššieho súdu SR, kde zabezpečuje, aby sa všetky dovolania končili bez vecného vybavenia, keď v tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie sudcu Š., ako sa kupujú rozhodnutia na Najvyššom súde SR s tým, že kúpení žalovaný 2/ a predseda súdu - žalovaný 3/ začali vec pod názvom žaloba zo dňa 16. 02. 2007 na zrušenie právoplatných a vykonateľných dvoch exekučných titulov prejednávať, konanie napriek nedostatku právomoci nezastavili, a to všetko je svojvoľným excesom, ktorý im nenariadila vláda, súdy ani ústava. Uviedol, že žalovaný 1/ vo funkcii ministra spravodlivosti a podpredsedu vlády SR, ktorú vykonával v rokoch 2006 až 2009, postupoval excesom, ku ktorému ho vláda ani ministerstvo nepoverili, konal nezákonne a prekročil právomoci vyplývajúce z jeho funkcie, keď prikázal žalovaným 2/ a 3/ zlikvidovať dva právoplatné exekučné tituly, čím mu bola spôsobená škoda v exekúcii vedenej pod sp. zn. Er 3159/97 vo výške 37,2 milióna Sk a pod sp. zn. Er 3196/97 vo výške 74,8 milióna Sk, pričom exces žalovaných je zvyraznený podobnou situáciou útoku povinného dlžníka v roku 2001, kedy bol ministrom spravodlivosti V. Č., ktorý bol taktiež požiadaný o zakročenie a zastavenie exekúcie, avšak takýto exces vykonať odmietol a odkázal dlžníka na mimoriadne opravné prostriedky. Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaní 2/ a 3/ v rokoch 2007 až 2013 plnili excesívne tlaky a pokyny žalovaného 1/, keď v roku 2009 docielili likvidáciu exekučného titulu - rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. 06. 1997, sp. zn. 17Rob/1361/96 a v roku 2012 rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 01. 07. 1997, sp. zn. 18Rob/1357/96, pričom tvrdenie o prekročení právomocí žalovaných je preukázané tlačovými správami, ktoré boli uverejnené v roku 2009 na D..G..sk a webovej stránke ministerstva spravodlivosti SR, kde je popísané rokovanie obce Holčikovce so žalovaným 1/ ako ministrom spravodlivosti a podpredsedom vlády SR za účelom zastavenia obidvoch exekúcií na základe likvidácie exekučných titulov, keď k podaniu určovacích žalôb na ich zrušenie neexistoval žiaden zákonný podklad, ani nebola daná právomoc súdu s tým, že otázka, či bol platobný rozkaz zo dňa 01. 07. 1997, sp. zn. 18Rob/1357/96 dlžníkovi doručený, bola definitívne a s konečnou platnosťou vyriešená výrokovou vetou rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 24. 08. 2005, sp. zn. 1T/197/04, ktorou bol Krajský súd v Košiciach v zmysle § 135 ods. 2, § 159 ods. 2, § 134 O. s. p. viazaný. Uviedol, že žalovaný 2/ neústavným excesom ignoroval aj právne závery stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 5/2013 v otázke doručovania písomnosti určenej právnickej osobe do vlastných rúk a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20 Cdo 995/2005, pričom poukázal na skutočnosť, že finančným zdrojom k abnormálnym excesom žalovaných bol mnohomiliónový rezervoár dlžníka, ktorý získal podhodnoteným predajom pozemkov o výmere 50.000 m² za 6 miliónov Sk napriek ich skutočnej hodnote 40 miliónov Sk. Vytkol súdu prvej inštancie, že svojím rozhodnutím zasiahol do práva na spravodlivý proces tým, že je nepredvídateľné, nedáva odpoveď, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy, rozhodol odlišne o tej istej právnej otázke, pričom svoj postup primeraným spôsobom neodôvodnil, nerešpektoval viazanosť všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní, čím porušil aj Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2870/2000.

3.

Žalovaný 1/ sa k odvolaniu žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 03. 02. 2017, nevyjadril.

4.

Žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 08. 02. 2017, nevyjadril.

5.

Žalovaný 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť s tým, že si náhradu trov konania neuplatňuje. Uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní dostatočne neodôvodnil dôvody vo vzťahu k jeho osobe, keďže hodnotil iba výsledky doterajšieho dokazovania s tým, že jeho dôvody odvolania nasvedčujú tomu, že nepochopil inštitút ochrany osobnosti a jeho dôsledok, t. j. povinnosť všetkých žalovaných ospravedlniť sa. Poukázal na skutočnosť, že ako funkcionár štátnej správy súdu má presne vymedzené práva a povinnosti v konkrétnych právnych úpravách, keď v súlade s právnou úpravou o vybavovaní sťažností nemôže predseda súdu zasahovať do rozhodovacej činnosti sudcov tak, ako to odôvodňuje žalobca, pričom v konkrétnom prípade, bola jeho sťažnosť vybavená v súlade so zákonom a jeho postup ako predsedu súdu mohol preskúmať na základe žiadosti žalobcu iba nadriadený súd.

6.

Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného 3/, ktoré mu bolo doručené dňa 11. 03. 2017, nevyjadril.

7.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 378 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 19. júla 2018 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

8.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý napadnutým rozsudkom zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv žalovanými 1/ až 3/, nakoľko všetky jeho skutkové tvrdenia sa týkajú rozhodovacej činnosti súdu, porušenia právomoci konajúcich sudcov a bývalého ministra spravodlivosti, ako verejných činiteľov a zamestnancov súdu v súvislosti so zrušením exekučných titulov žalobcu, ako aj nečinnosti súdnych exekútorov, ktoré nesúvisia a nemožno ich subsumovať pod zákonom vymedzený nárok (právo) na ochranu osobnosti definovaný v § 11 Občianskeho zákonníka.

11.

Z obsahu žaloby žalobcu, ktorú na súd prvej inštancie podal dňa 07. 05. 2013 vyplýva, že sa domáhal uložiť žalovaným 1/ až 3/ povinnosť ospravedlniť sa mu, že v dobe od 16. 02. 2007 do 06. 05. 2013 svojou neústavnou činnosťou pomocou zásahu výkonnej moci do moci súdnej a prekročením svojich právomocí vecným prejednaním žaloby povinného dlžníka obce Holčikovce zo dňa 16. 02. 2007 na zrušenie právoplatných exekučných titulov Krajského súdu Košice, č. k. (správne spisová značka) 18Rob 1357/96 zo dňa 01. 07. 1997 a č. k. 17Rob 1357/96 zo dňa 27. 06. 1997 zmarili exekučné konanie vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou, č. k. Er 3159/97 a č. k. 3196/97, na základe neústavnej likvidácie exekučných titulov Krajského súdu Košice č. k. 18Rob 1357/96 zo dňa 01. 07. 1997 (právoplatný a vykonateľný dňa 01. 08. 1997) a č. k. 17Rob 1357/96 zo dňa 27. 06. 1997 (právoplatný a vykonateľný

dňa 01. 08. 1997) a spôsobili tak žalobcovi rozsiahlu ujmu a poškodili jeho práva podľa článku 20, 46 a 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a zároveň žiadal uložiť žalovaným 1/ až 3/ povinnosť text tohto ospravedlnenia doručiť jemu, obci K., Advokátskej komore Slovenskej republiky, Sudcovskej rade Slovenskej republiky, Ústavnému súdu Slovenskej republiky, Okresnému súdu Vranov nad Topľou, Krajskému súdu Prešov, ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky, veľvyslancovi Českej republiky v Slovenskej republike, Európskemu súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, Transparency Internacional Slovenská republika, Aliancii fair play, Združeniu sudcov za otvorenú justíciu a ombudsmanovi Slovenskej republiky, do tridsiatich dní od rozhodnutia súdu a zároveň ospravedlnenie uverejniť na titulnej stránke denníka M., B. a K.Á. I. a v týždenníku G. F. G. na tretej strane, všetko do pätnástich dní od rozhodnutia súdu.

12.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13.

V objektívnom zmysle sa pod všeobecným osobnostným právom fyzickej osoby rozumie súhrn neuzavretého počtu čiastkových práv, ktoré prináležia každej ľudskej bytosti a viažu sa k jednotlivým hodnotám jej osobnosti, tvoriacim vo svojej vzájomnej jednote telesnú a duševnú integritu človeka. Za osobnosť sa považuje človek ako jednotlivec, ako subjekt poznania, resp. poznávania, prežívania i konania vo svojej spoločenskej podstate i individuálnych zvláštnostiach, ako najmenšia sociálna jednotka aj určitá psychofyzická a sociálne psychická štruktúra. Osobnosť sa prejavuje ako dynamický systém, ktorého rysy sa menia podľa vekových stupňov, pričom dosahujú relatívne väčšiu stálosť v dospelosti. Podstatou osobnosti sú jej vzťahy k vnímanej skutočnosti, k druhým ľuďom, ku kultúrne spoločenským hodnotám, k aktuálnemu stavu spoločensko-politického prostredia, ktoré sa prejavujú v styku s ľuďmi, v konaní a v správaní človeka, jeho kultúrnymi výtvormi, pričom každá osobnosť má všeobecné vlastnosti všeľudskej povahy, zároveň však odráža špecifické historické podmienky svojej doby, národa, spoločenského zaradenia, povolania a má svoje svojrázne, neopakovateľné rysy.

14.

Predmetom všeobecného osobnostného práva sú jednotlivé hodnoty tvoriace osobnosť fyzickej osoby, ktorými sú telesná integrita (život, zdravie a telo človeka), osobná sloboda (v zmysle osobnej nedotknuteľnosti, slobody pohybu, pobytu, ale aj rozhodovania), meno fyzickej osoby, ktoré ju identifikuje (priezvisko a krstné meno, avšak aj pseudonym a prezývka, ak svojho nositeľa dostatočne individualizujú), občianska česť a ľudská dôstojnosť (vážnosť v rodine i v spoločnosti, dobrá povesť, samotná podstata ľudskej bytosti), podoba a podobizeň (charakteristické rysy človeka a ich hmotné zachytenie), slovné prejavy osobnej povahy (ich uplatnenie, zaznamenanie a nakladanie s nosičmi písomných, či zvukových záznamov), súkromie (intímna sféra života človeka, právo na nadväzovanie a rozvíjanie spoločenských vzťahov, rodinný život a s ním súvisiace materiálne záujmy).

15.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

16.

Zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem relevantných zásahov, stanovuje ale znaky správania zasahujúceho do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv). Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

17.

Satisfakčná žaloba je prostriedok ochrany osobnostných práv, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah obyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu.

18.

Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu, nakoľko postačuje už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach.

19.

Súd prvej inštancie, ktorý napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovaným 1/ až 3/ povinnosť ospravedlniť sa mu z dôvodu, že svojou neústavnou činnosťou pomocou zásahu výkonnej moci do moci súdnej a prekročením svojich právomocí vecným prejednaním žaloby povinného dlžníka obce Holčikovce zo dňa 16. 02. 2007 na zrušenie právoplatných exekučných titulov Krajského súdu Košice, sp. zn. 18Rob 1357/96 zo dňa 01. 07. 1997 a sp. zn. 17Rob 1357/96 zo dňa 27. 06. 1997 zmarili exekučné konanie vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3159/97 a pod sp. zn. 3196/97 a spôsobili tak žalobcovi rozsiahlu ujmu a poškodili jeho práva podľa článku 20, 46 a 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t. j. domáhal sa primeraného zadosťučinenia v podobe morálnej satisfakcie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, rozhodol právne správne, nakoľko zo žaloby ani ostatných skutkových tvrdení žalobcu vôbec nevyplýva, že konaním žalovaných 1/ až 3/ malo byť zasiahnuté do telesnej integrity, osobnej slobody, mena, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, podoby a podobizne, slovných prejavov osobnej povahy, súkromia žalobcu, t. j. žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaní 1/ až 3/ svojím konaním vôbec neoprávnené zasiahli do osobnostných práv žalobcu, t. j. nepreukázal žiadny zásah a už vôbec nie neoprávnený, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť mu ujmu na jeho osobnostných právach. Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že na to, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, musia byť splnené obe vyššie uvedené náležitosti (zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach). Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa popri neoprávnenosti zásahu do osobnosti fyzickej osoby nevyžaduje zavinenie pôvodcu tohto neoprávneného zásahu.

20.

Civilný sporový poriadok ukladá stranám sporu povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení v rámci tzv. prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 C. s. p.). Súd v civilnom procese nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie strán sporu. Ak teda súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.

21.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie nevykonal 90 % navrhnutých dôkazov, čím neúplne zistil skutkový stav, nakoľko proces dokazovania v súdnom konaní slúži k preukázaniu skutkových tvrdení uplatnených v žalobe (resp. obrane žalovaného proti žalobe) s tým, že súd prvej inštancie je vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku vyjadreného v žalobnom petite oprávnený rozhodnúť, ktoré z navrhovaných dôkazov je potrebné pre meritórne rozhodnutie vykonať, a preto ak zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe alebo ostatných podaniach žalobcu, či jeho prednesoch na pojednávaní, bez pochybností vyplýva, že uplatnený nárok je po právnej stránke nedôvodný, žalobcom navrhnuté dôkazy nevykoná.

22.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd SR taktiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). 23.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu v odvolaní, že napadnutý rozsudok je nepredvídateľný, nakoľko nedáva odpoveď, prečo súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, rozhodol odlišne o tej istej právnej otázke, pričom svoj postup primeraným spôsobom neodôvodnil, nakoľko v odôvodnení svojho rozhodnutia konkrétne uviedol, že dôkazy navrhované žalobcom nevykonal z dôvodu, že neboli spôsobilé preukázať zásah do jeho osobnostných práv a tým nebolo ich vykonanie ani hospodárne, čím poskytol jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. so žalobcom uplatneným nárokom.

24.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky podľa ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

25.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovaným 1/, 2/, 3/ úspešným v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).